

Godotus

Mentre el vent dorm exhaust a Montgofre els trapencs
s'aixequen en la nit i canten junts al Cor
amb els peus freds gloriosos laudes en llatí
Les lloses la humitat la fosca el salm clement

invocant Déu que esguarda incrèdul i emotiu
angoixat per malsons la penúria del món
mentre amb un tret al cap suren cossos de nens
destrossats per matxets als rius roigs de Rwanda
Trinxerats als turons hi ha fusells apuntant
amb odi criminal la por de Sarajevo

Entre espelmes que espiren ran de mar apreng
en el llibre del vent l'idioma dels arbres
mentre volen arpies i un reu amb un ca
que l'estira em saluda es contreu l'univers
És la nit de Van Gogh dels estels delirant
del cel de Saint-Rémy del camp de blat amb corbs

Més enllà de Montgofre el sol s'alça esplendent
i perfila els illots plens d'esquius gavians
Sé que al món hi ha altres llocs de més verge bellor
Jo sóc part dels vuit vents que m'han fet menorquí
Terra humil i mortal som un nom sense orgull
una llengua que el temps ha posat de genolls

Tot allò que la pàtria és el món deu ser cert
però el món que jo estim té les costes d'una illa
He vist agres ciutats d'avingudes ferotges
He trescat gratacels de fondària assassina
Sé que hi ha llocs d'exòtics paratges de faula
però jo vull tornar al meu Son Bou d'infantesa

Fascinats pel llenguatge en calçam en va el vent
Tot allò que perdura ho funda l'Esperit
Un poema no pot salvar gent de la fam
ni evitar les matances que estigmen la història
Sense trencs fronterers que curtonin cap mapa
fundarem llibertaris la pàtria dels llibres

(basat en el poema "Nura" de Ponç Pons)